

عنوان مقاله:

عصمت انبیاء و معصومین در قرآن و روایات

محل انتشار:

سومین همایش علوم انسانی (پیشرفت های نوین در عرصه علم و فراعلم) (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 16

نویسندگان:

کیوان احسانی - شهراراک

احمد خوشدونی فراهانی - شهراراک

خلاصه مقاله:

«عصمت» در لغت به معنای باز داشتن و حفظ کردن است و در اصطلاح، لطفی الهی به بندگان خاص است که به واسطه آن، بنده با اختیار خود از فعل قبیح خودداری می کند. عصمت دارای درجاتی است که می توان آنرا در چهار سطح 1. عصمت در عقاید، 2. عصمت در امر تبلیغ، 3. عصمت در بیان احکام و 4. عصمت در افعال و امور عادی قرار داد. در اینکه برخورداری از کدام یک از درجات فوق برای انبیاء ضروری است، در بین دانشمندان اسلامی دیدگاه های متفاوتی وجود دارد، اما بیشترین دلائل منکرین عصمت انبیاء مربوط به درجه ی آخر عصمت یعنی عصمت در زندگی عادی و آنچه به غیر وحی مربوط می شود، می باشد. در این مقاله با نگاه به چیستی عصمت، دلائل عصمت از دیدگاه قرآن کریم مورد بررسی قرار گرفته و آنگاه برخی آیات که موهوم عدم عصمت برخی از انبیاء الهی و معصومین هستند مورد ارزیابی قرار گرفته است.

کلمات کلیدی:

عصمت، انبیاء، معصومین، قرآن کریم، روایات

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1115044>

